

които идеитѣ и чувствата на тѣхната епоха имъ полагатъ. И Добри Чинтуловъ като всички свои съвременници, между които даже и гениалниятъ Ботевъ, не е могълъ да излѣзе извънъ себе си и извънъ своето врѣме. Затова едва ли можемъ да получимъ нѣкакво вѣрно обяснение на неговия талантъ и неговото творчество, когато се опитваме да го обяснимъ въ съпоставъ съ поети отъ по-късно врѣме, отъ друга културна формация и съ другъ натюрелъ. Тия съпостави, правени съ цѣлъ да се измъкне сходство, различие или контрастъ, не могатъ, безъ да се изпадне въ фалшиво положение, да излѣзатъ извънъ прѣдѣлитѣ поставени отъ ограничеността на човѣшкото развитие и неговата зависимостъ отъ условията на мѣстото и врѣмето. Затова Добри Чинтуловъ може да бѣде правилно обясненъ като поетъ само въ съпоставъ съ съвременници или пъкъ помлади труженици на перото, израсли и формиращи върху почвата на възрождането.

Литературното наслѣдство на Д. Чинтуловъ, което до сега твърдѣ недостатъчно се знаеше и което сега се установява въ посоченото критическо издание на съчиненията му, се състои едва отъ двадесетина стихотворения. Отъ тѣхъ само двѣ сж излѣзли въ печатъ на врѣмето си (Цариградски вѣстникъ, 1849, брой 59), подписани съ инициалитѣ на автора Д. П. Ч., едно — пакъ тамъ безъ подписъ, а всички останали сж били разпространявани рѣкописно и изустно и само късно сж били печатани въ разни сборки и пѣснопойки, често въ изопачени текстове.

Въ това малко наслѣдство Д. Чинтуловъ се показва типиченъ възрожденецъ; въ него се отразява цѣлата идеология на това културно-национално движение съ неговитѣ три главни елемента, именно: стремение къмъ просвѣта, възпомяване за миналото